

UMUT

Kültür – Sanat - Edebiyat

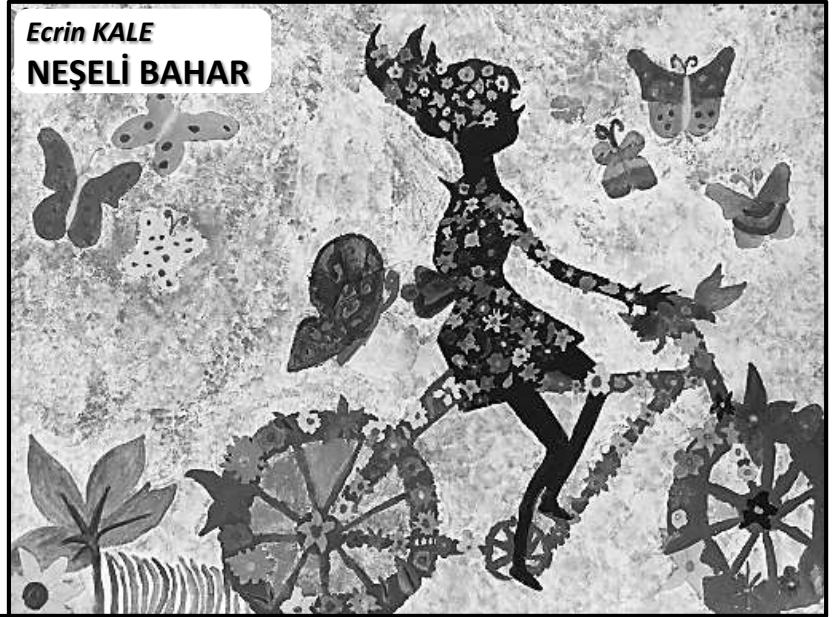
İdil ELBİR KUŞLAR GELDİLER

Geçen kuşlarım geldi
Sevgi bitmiş dediler
O sarılmalar, kucaklaşmalar
Gitti dediler.

Geçen kuşlarım geldi
Saygı bitmiş dediler
“Efendim” sözleri
Gitti dediler.

Geçen kuşlarım geldi
İnsanlık yok oluyor dediler
Sevgi ve saygı
Yel gibi gitti dediler.

Ecrin KALE NEŞELİ BAHAR

Elif Yağmur GÜLER SÖNMÜŞ BİR BAĞ

Doğayı, ağaçları, toprağı çok severim. Ceviz ağacının dallarından sızan masum güneşi, masmavi gökyüzünü ve o pamuktan yapılmış gibi duran bulutları.

Ağaç deyince aklıma geçmişimde zihnime, hatıralarıma şimşek gibi çakan, hatırlayınca tüylerimi diken diken eden bir olay geliyor.

Dedemlerin bir bağı vardı. Evlerinden biraz uzakta, tepede şiir bir bağ. Dedem bakarsan bağ olur bakmazsan dağ olur hesabından o dağa öyle bir bakmıştı ki orayı cennet haline getirmişti. Kendimi bildim bileli o bağ çok bakımlı ve verimliydi. Bağında üzüm, asma yaprağı, ayçiçekleri, balkabakları ve aklınızın almayacağı her türden meyve, sebze yetişirdi. Mimar dedem bir de oraya minicik bir bağ evi yerleştirmişti. Bu bağ evi hepimizi gayet misafirperver bir şekilde ağırlıyordu. Yeri gelir bu ev mangal kokularıyla donatılır, yeri gelir bu ev en tatlı sohbetlere eşlik eden demli Karadeniz çayına dost olurdu. Bu bağda anlattıklarımın daha güzel daha olağanüstü bir mucize vardı. Bağ evinin hemen karşısındaki yamaç. Bu yamaç öyle sıradan bir yamaç değildi. Cevizlerle, ayvalarla, kirazlarla, vişnelere, iğdelerle, kayısılarla, dutlarla, eriklerle ismini bile bilmediğim daha çok sayıda ağaçla süslüydü.

Nisa GÜLER TOZLU RAFLAR

Çoğu insanın arkadaşları vardır. Gültüp gezebileceği, oyun oynayabileceği arkadaşları... Bir dönem de sürse çoğu arkadaşlık geçicidir. Yanımızda kalan sadece birkaç dostumuz.

Gelip geçen bu dünyada bazı arkadaşlıkların yalan, bazı arkadaşlıkların çok samimi olduğunu görürüz. Yıllar geçse de dostluklar yıkılmaz. Dünya hali bu, kader bazen acımasızca ayırır dostlukları. O gider, bu gider belki ama kitap her zaman kalır. Sadece kitap kalır bazen de. Kitap bu yüzden en sadık dosttur. Çünkü siz ona her zaman davetlisinizdir. Kitap okurken bu dünyadan uzaklaşabildiğinizde uzaklaşırsınız, yeni dünyalara yelken açarsınız. Yeni dünyanın işleriyle uğraşsınız.

Bahar gelince bir hafta vişne, bir hafta kiraz toplayarak hafta sonlarımıza renk katar, şenliklerle geçirirdik. Ara sıra dallarına binip ağaçları yorsak da onlarla aramızda sarsılmaz çelikten bir sevgi bağımız vardı.

Bu sevgi ta ki dedemin kardeşi gelene kadar sürdü. O geldi, hemen dava açtı satmak için o en güzel isimlere layık yamacı. Sonra da emekliye ayrılmış bir polis memuruna satıldı.

Artık bağa fazla gitmiyoruz. Gidersek de o yamacın önünden geçerken hiçbirimiz tek kelime etmiyoruz. Sessiz, buruk bir şekilde önünden geçmekle yetiniyoruz. Dedem önünden geçerken kolları kırık, ağaçlar dedemi görünce dalları kırık. Artık o yamaçta romatizmasına, migrenine rağmen traktörü orada sürerken hop hop hoplayan, gülümseyen, her türlü mutluluğu yüzünden okunan Hüseyin dede yok. Vişne toplarken çekindiğimiz o mutlu fotoğraflar da yok. Ormanın içinde asma yaprağı toplayan şen kadınlar da yok. Dedesinin kendisine armağan ettiği ceviz ağacının dibinde onunla dertleşen minik Elifçik de yok. Kalın, yemyeşil yapraklı bizimle olmaktan mutluluk duyan vişne ağacı da yok.

Her şey bir hayal gibi geldi, geçti. Sadece o vişne ağacıyla çekindiğimiz vişne toplarken kalan mutluluğumuz bir fotoğrafın içine hapsoldü.

Bazen orada da yenilirsiniz fakat haklıysanız hep siz kazanırsınız. O dünyada vaktin nasıl geçtiğini anlamazsınız.

Bazen çok sevdiğiniz bir kitap en değerli arkadaşınızın yerini tutabilir. Ona öyle bir bağlanırsınız ki kitabın sonunun gelmesini istemezsiniz veya kitabın yeni serilerinin gelmesini beklersiniz. Bazı arkadaşlarımız vardır ki saatleri durdurup onunla sonsuza dek sohbet etmek istersiniz. Yalnızlıkta dost ve arkadaş yokluğunun yerini ancak kitaplar tutabilir. Dostsuz bir dünya nasıl dönebilir ki? Çünkü o sizin her şeyinizdir. Onu kaybetmenin acısını asla unutamazsınız.

Gün gelir yanınızda hiç dost kalmazsa hiç üzülme. Gerçek dostlar hep o tozlu raflar arasında sizi ilk günkü gibi bekliyor olacak.

Elif Su KOÇOĞLU
BİR GÜN GELECEK

Yağmur GÜL
ANNEANNEM

Anneannem her şeyimdir benim. Ben onu herkesten daha çok severim. Gerek şefkati olsun, gerek bana ve diğer torunlarına gösterdiği sevgi ve ilgi olsun; onu bende değerli kılan en özel yanlardan biridir.

Anneannem orta boylu, sarıldığında kucağımın dolduracak derecede hafiften şişmandır. Onu en tatlı yapan yanlarından biri de budur. Biz, ona bu özelliğinden dolayı "panda" deriz. Yaşıtlarına göre sağlıklıdır ve dinçtir.

Ben doğduğumda anneannem, annem ve benim yanımda kalmış. Ve ben anneannemin ilk torunuymuşum. Yani onun ilk göz ağrısıymışım. Kırkım çıktıktan sonra anneannem evine gitmek zorunda kalmış çünkü evinde onu bekleyenler de varmış. Benden ayrılması o kadar zor olmuş ki hala gözleri dolarak anlatır. Evine gidince hala benim sesim kulaklarında çınlıyormuş. Beni çok özlüyormuş. Bu yüzden sık sık beni ziyarete gelirmiş. Hala da gelir. Biz de onu ziyarete gideriz. Her 15 tatilde, yaz tatillerinde köye gider, orada bir hafta kalırız. Kalmazsak bile misafirlğe gideriz. Anneannemin köyde küçük bir tandırı vardır. Bu küçük tandırdan o kadar büyük lezzetler çıkar ki aklınızı alamazsınız. Börekler, çörekler, bazlamalar, gözlemeler, mantılar, hoşmerimler, cevizli baklavalar ve daha neler neler... Harmandaki yarım asırdan büyük ahlat ağacının kollarının altına-gölgesine-sofra bezi serilir, sıcak bir yaz günü soğuk yayık ayanları getirilir. Bostandan toplanan doğal sebzelerle birlikte komşular çağrılır ve ziyafet başlar. Sırf biz geldik diye bütün bu hazırlıklar yapılır.

Kış ziyaretlerimizde akşam olup hava kararınca soba yakılır; kalın, yün döşekler yere serilir. Herkes yerini bulup yatar. Ben ise anneannemle bir köşede uyumuş olurum. Sabahın ilk ışıklarıyla beraber kahvaltı hazırlanır. Kimse elini yüzünü yıkamadan sofraya oturamaz. Kural kuraldır. Güneş kahvaltımıza eşlik eder. Günler böyle geçer. Nihayetinde son gül gelmiş olur ve havada ayrılık kokusu vardır. Anneannem bizi yine boş göndermez, yapılan hamur işlerinden koyar. Bize süt sağlar, bostandan yeşillik toplar. Ayrılma faslından sonra eve geliriz.

Benim anneanneme olan sevgim, kelimelerle ifade edemeyeceğim karşılıksız bir duygudur.

Züleyha Sude ARIK
UZAY HASTANESİ

Bir zamanlar pek üşengeçtim. İçimden uzaya git uzaya diye bir ses geliyordu. Susturmayı çok denemedim bu sesi ama beni dinlemedi. Ben de uzaya araştırma yapmak için gitmeye karar verdim ve yanıma bütün öğretmenlerimi aldım. Uzay aracıyla yola çıktık, çıkınca aniden bir meteor geldi. Sanki bizim yola çıkmamızı bekliyordu. Hepimiz çok korktuk. Samet Öğretmenim boş boş duruyordu ama sakindi. Meteordan korksak uzay aracına binmezdik, dedi. Biraz sonra kara delikle karşılaştık. Şaşkındık. Yanımda tüm öğretmenlerim vardı. Samet Öğretmenim, Yaşar Öğretmenim, Özlem Öğretmenim, Suna Öğretmenim, Tuğba Öğretmenim, Harun Öğretmenim ve Bülent Öğretmenim ve bir de kuzenim Zübeyde. Samet Öğretmenim uzay aracını sürerken bir yandan da Orhan Veli'den bir şiir okuyordu. Yaşar Öğretmenim nereye geldiğimizi belirliyor, yer çekiminden bahsediyordu. Özlem Öğretmenim uzay araştırmalarının tarihinden ve geçmişten bahsediyordu. Suna Öğretmenim uzay aracının İngilizce olarak verdiği komutları tercüme ederken arada da nedendir bilmem sürekli 1'den 10' kadar İngilizce sayıyordu. Tuğba Öğretmenim kaç metre yol gittiğimizi ve ne kadar yolumuz kaldığını hesaplıyor, Harun Öğretmenim egzersiz yapıyor, Bülent Öğretmenim de erik dalı çalışıyor, kuzenim Zübeyde ise erik dalı oynuyordu. Ben deneyler ve yemek yapıyordum giderken.

Yolculuk devam ederken Samet Öğretmenim aya çarptı, kaza yaptık. Karanlıkta kaldık, sağa sola uçuşuyorduk. Zübeyde birden ürktü, uzaylı mı var yoksa dediğini duydum. Yaşar Öğretmenim, Samet Öğretmenime "Ehliyeti bakkaldan mı aldın?" dedi. Kaza yüzünden araç bozuldu. Kafayı yiyen uzay aracı Japonca komutlar vermeye başladı. Suna Öğretmenim tercüme edemedi. Derken bir uzaylıyla karşılaştık ve ondan yardım istedik. Zübeyde, " Ben anamı özledim." diye ağlıyordu. Ben ne yapacağımı düşünürken Özlem Öğretmenime danıştım. Hocam nasıl gideceğiz buradan diye sordum. O sırada bir süper kahraman gibi ileri atılan Suna Öğretmenim uzaylılarla ben konuşurum, onlar bize yardım eder, dedi. Demek ki uzaylılar İngiliz olabilir ya da Suna Öğretmenim uzay dili eğitimi almıştır. Sonra o arada uzaylıya sinirlenen Bülent Öğretmenim kungfu yaparak uzaylıları yere serdi. Zübeyde buna çok sevinmişti. Halay çekmeye başladı. Yerdeki uzaylıların haline üzülen Samet Öğretmenim bir yandan onlara yardım ediyor diğer yandan siz de Beşiktaşlısınız değil mi diye uzaylılara tuttıkları takımı soruyordu. Nihayet Harun Öğretmenim ile Yaşar Öğretmenim aracı televizyon tamir eder gibi sağına soluna vura vura tamir ettiler. Uzun bir yolculuktan sonra eve vardık. Bu kadar macera yeter, dedim. Psikolojim bozuldu ve akıl hastanesine götürüldüm.

Ela AYDIN
KENDİNİ SEV

İnsanların yorumlarını kafamıza takarak doğru mu yapıyoruz? Hayır. Kimi insan küçük burunludur kimi insan büyük. Şimdi büyük burunlu olan kişi kötü bir insan mı oldu? Yine hayır. Neden onların dediklerini kafamıza takıyoruz ki? Biliyorum, benim gibi her şeyi kafasına takıp dışa vurmayanlar var.

Kafamıza taktığımız şeyi söylediğimizde: Sen de her şeye kırılıyorsun ya da sen bana böyle yaptığında ben üstünde durmamıştım diyerek geçmişe yüzümüze vururlar. Başka bir örnek vereyim: Göbeğin o kadar büyük ki koşarken sallanıyor ya da yüzündeki sivilce sayısı galaksideki yıldızlardan fazladır -kabul ediyorum bu ağırdu- derler. İnsanlar bu tür şeyler söylediğinde içimizde bir kıvılcım çıkar. Sonra bu kıvılcım büyür büyür ve alev topuna dönüşür. Sonrasını yaşayanlar bilir. Bir volkan gibi patlar ve suçlu biz oluruz. Artık bu işe bir dur dememizin vakti gelmedi mi?

Önemli olan da zaten bu. Her şeyi kafamıza takıyoruz. Oysaki onların yorumlarından çok bizim yorumlarımız önemli değil mi? Ama önce kendimizi önemli görmek için kişiliğimizi sevmeli ve ona sahip çıkmalıyız. İşin kısası şu: Kendinizi sevin, sevin ki dünya denilen şu yalan yerde az da olsa kendinizi önemli kılın. Siz değerlesiniz başkalarının sizin hakkınızdaki görüşleri değil. Kendinizi sevin...

Gülse SAYLIK **ASIM'IN SIRRI**

Akif'tir Asım'ın neslini yaşatan,
Gençliği bir kalkan gibi kuşatan,
Yaşadığı zamana dar gelen, sığmayan
Geçmişe tutunup kültürü taşıyan.

Çalış, çabala ey Asım!
Akif'in hayali kalmasın yarım,
Hakk'ı tut sımsıkı bırakma sakın!
O zaman sırrına erersin hayatın.

Asım! Hep dik dur zalime karşı,
Mazlumun yanında ol inlet bu arşı,
Siper ettiğim gövdem düşman telaşı,
Vatanıma göz dikenin gözleri hep şaşı.

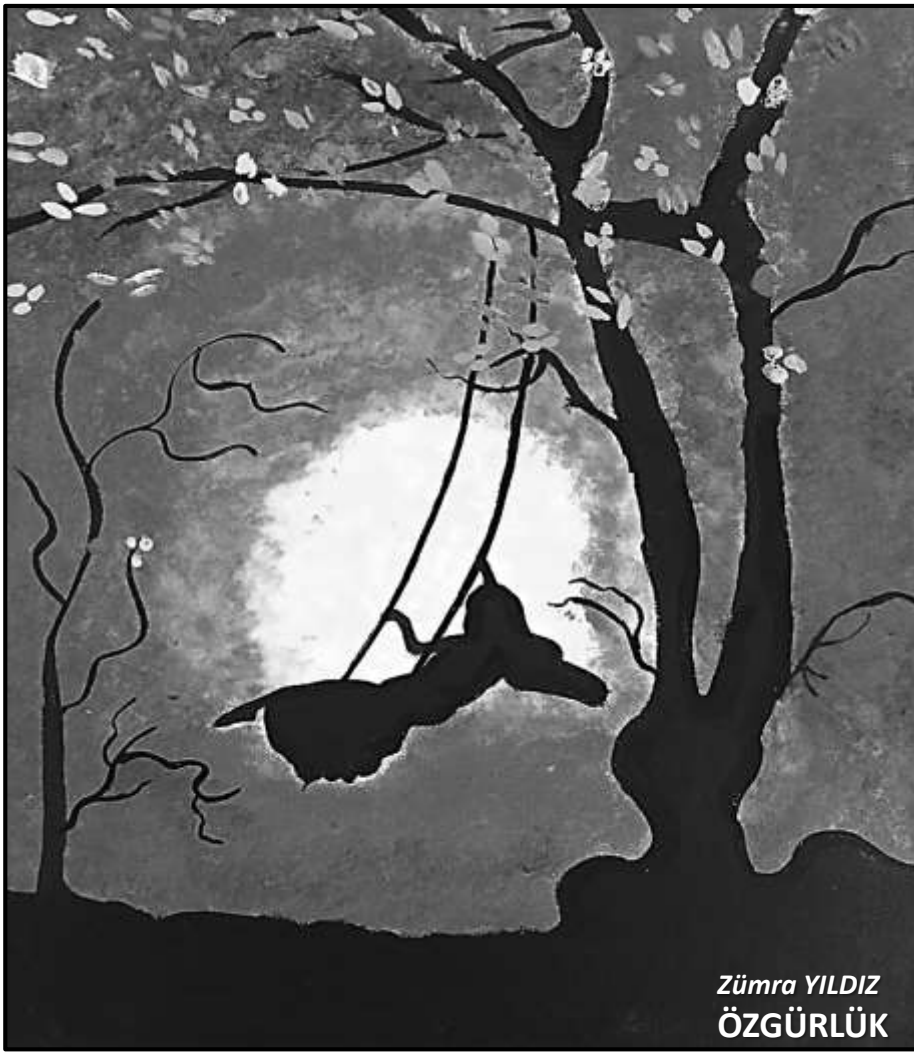
Ragif'ken Akif oldu senin adın
Tüm dünyayı kuşattı İstiklal Marşı'n.
Kükremiş selde damladır sol yanım
İzindeyiz, izindeyim aziz üstadım..!

Ezgi YURUL **HAYATA GEÇ KALMAK**

Her günkü gibi okula geç kalmıştım, fazla umrumda da değildi aslında. Alarm saat 05.55'te çalmıştı bense alarmı iptal edip kendimi yatağın ve yorganın paha biçilmez sıcaklığına bırakmıştım. Nedense hiç olmadığı kadar güzel bir andı ve ben de uyanmak yerine anı değerlendirmeyi tercih etmiştim. Çoğunlukla böyle yapıyordum zaten çok rahat davranıyordum. Yaptıklarımın bana nasıl döneceğini düşünmüyordum. O yüzden olmalı ki yavaş yavaş hazırlandım, okul zilinın çalmasına beş dakika kalmıştı ve ben aynanın karşısında uyuşuk uyuşuk saçlarımı tarıyordum. Gözlerim istemsizce annemin makyaj çekmecesine kaydı sonra bakışlarımı oradan uzaklaştırıp alnımdaki sivilceye odakladım. Makyaj benim için kesinlikle yasaktı böyle bir şey yapmak bir yana böyle bir şey yapmak istediğimi dile getirmek bile benim için tehlike teşkil ediyordu. Oysaki yaşlıtlarım abartısız bir şekilde okula yüzlerine boya badana yaparak geliyordu. Bense leblebi tanesi kadar kapatıcı için yanıp tutuşuyordum. Elim çekmeceye uzandı annemlerin haberi olmaz diye düşündüm sonra yakalanırsam başıma gelecek olaylar zincirini gözden geçirince bunun doğru bir fikir olmadığına karar verdim. Tarağı çekmeceye koydum odadan çıkarken annem koridordan bağırdı “Senin okula geç kalmadığın herhangi bir gün var mı?” Gıcık bir ses tonu ile “Geçen perşembe hocadan önce girdim bence onu sayabiliriz.” dedim. Çantamı alıp dışarı çıktım asansöre giden yolu yürürken bir yandan da çizmemin fermuarını kapatmaya çalışıyordum. Asansörün düğmesine bastık ve gelmesini beklemeye başladık. Amma da yavaştı bugün. Asansöre binerken annem “Şapkan nerede?” diye sordu. “Bilmiyorum...” dedim sessizce ama sonra içime bir cesaret doğdu ve “Kaybetmediğime eminim” dedim. Etrafı bir sessizlik kapladı “Asansör bugün kendini iyi hissetmiyor herhalde” diye düşündüm. Nedense eşyaların hissettiklerini düşünmek çok hoşuma gidiyordu. Kapı açıldı ve annem “Diğer şapkalara da öyle demiştin” dedi. Evet, şapka larım kayboluyor olabilir ama ben kaybetmiyorum ki onlar kayboluyor! Sertçe kapıyı açtım “Bana inanmıyorsun değil mi? Bak gör o şapkayı bulacağım dedim. Sessizce “Umarım...” dedi. Kapı açıldığında önce yüzüme sonra kulaklarıma inanılmaz bir soğuk çarptı. Ah şapka beni bırakmasaydın olmaz mıydı? Annem “Soğuk değil mi?” dedi. Ben de “Hayır hiç soğuk değil sen yaşlısın o yüzden üşümüştündür” diye yalan söyledim ama inanmadı, inanmasını bekleyerek söylediğim bir şey değildi zaten. Arabaya bindik beni okula bıraktılar ben de küçük adımlarla koşmaya başladım. Merdivenlerden çıkarken müdür yardımcısının

sesini duydum ve koşuşum anında sürünerek yürümeye döndü. Az sonra ben ve hep geç gelenler başlarımız eğik azar yiyorduk. “Niçin bu saatte geliyorsunuz “ diye bir soru sordu müdür yardımcısı. “Gece saat ikide uyanınca biraz müzik dinleyeyim dedim zaten on bir civarı yatmışım, hal böyle olunca uyanmam da zor oldu. Biraz da oyalanınca bu saate kalmışım.” demek istedim sonra verilecek tepkileri düşündüm bunun üzerine midem dolaylarında bir kakhaha patlak verdi. Ağzıma ulaşıp beni rezil etmek için baş koyduğu yolun yarısına çoktan ulaşmıştı ki bin bir zorlukla gırtlığımdayken onu durdurmayı başardım ve böylece geç kalanlar olarak günlük azarımızı yedik. Müdür yardımcısının görüş alanından çıkana kadar bir insan etekle ne kadar hızlı koşabilirse öyle hızlı koştum ardından yavaşlayıp ayaklarımı sürümeye başladım. Az kalsın ağzıma ulaşacak olan kakhahayı düşündüm. Bu ilki değildi bir süredir ciddi ortamlardayken içimde böyle şeyler oluyordu neyse ki duygularımı az çok kontrol edebiliyorum. Fakat ortam ciddileştikçe düşünceler daha saçma ve daha gülünç bir şekil almaya başlıyordu. Bu belki de benim kendimi ciddiyetten korumak için bilinçsizce geliştirdiğim bir yöntemdir. Çünkü ciddiyeti fazla sevmem bu yöntem sayesinde de ciddiyeti olabildiğince hızlı atlatıyorum. Ya saçmalıyorum ya da içimdeki radyoyu son ses açıp karşımdakine başımı sallıyorum. Azarlanıyorsam baş sallama hareketini başım eğik yapıyorum eğer takdir ediliyorsam etrafa yapmacık gülücükler saçıyorum. Eskiden böyle değildim azarlanmak beni çok zedelerdi ama artık takmıyorum sadece azarlanmayı değil neredeyse hiçbir şeyi takmıyorum. Aslında hiçbir şeyi değil taktığım bazı şeyler var dış görünüşüm mesela etrafımdaki çoğu kişi beni eleştirme çabası içinde. Görünüşümü, kabiliyetlerimi konuşmamı, tavırlarımı... Ama bunları da takmamaya çalışıyorum çünkü biliyorum ki dikkate aldığım kötü yorumların hepsi beni hayattan bir parça daha uzaklaştıracak. Fakat ben yaşamak istiyorum, evet belki çoğu genç gibi “Hayat yaşamaya değmez” sözüne katılıyorum ama sorun şu ki ölüm dediğimiz şey hayatı bırakmaya hiç değmez. Bu yüzden yaşıyorum işte, elimden geldiğince mutlu ve dolu dolu yaşıyorum. Beynim düşüncelerimden sıyrılıp gözlerime yukarı bakmamı emrediyor. Kapının yanında 7/F yazıyor her gün bıkmadan bunu yapıyorum çünkü yanlışlıkla 7/A'ya girmekten çok korkuyorum. Elim kapıya uzanıyor sonra koridor boyunca düşündüklerim gözümün önünden bir film şeridi gibi akıyor. Ne kadar çok ve alakasız şey düşünmüşüm şu on metrelik yolda. Bazen insan beynine hayran kalıyorum. Önce derin bir nefes alıyorum sonra kapıyı itiyorum ve açıyorum. Umarım hoca kızmaz. Hoca beni görüyor “Geç Ezgi” diyor. İyi diyorum bugünü de atlattık...

Zümra YILDIZ
ÖZGÜRLÜK

Edanur ARPALIK NEDEN DİYE SORDUM

Bir gün annem babam ve ben yola çıkmıştık. Arabayla köye gidiyorduk. Dedemin mezarını ziyaret etmeye. Camdan o güzel köy havasını içime soluyordum. Mutlu, neşeli ve huzurluydum. Yolun kenarındaki ağaçları, gölgesine yer kapmaya çalışırken didişen kedi ve köpekleri, o dal benim bu dal senin diye ötüşen kuşları o kadar özlemiştim ki. Şehrin gürültüsünden kaçıp bu temiz havayı solumak çok iyi geliyordu. Ardından çok çok nadir görülen anlardan birisini yakaladım. Bir sincap adeta poz vermişçesine ağacın dalına çıkmış etrafa gülümsüyordu. Hemen anı ölümsüzleştirmek için alalece elimi cebime attım “ Acele işe şeytan karışır.” derler ya, tam da öyle oldu. Telefon elimden aniden kayıp koltuğa düştü ve yine hızlıca telefonu elime alıp cama uzattım. Ama maalesef orayı çoktan geçmiştik. Arabayı kullanan babama seslendim durması için ama o kadar hararetle sohbet ediyorlardı ki bir tek kişi bile beni duymadı. Çok üzülmüştüm. Biraz sonra köye vardık. Neyse ki umudumu yitirmemişim. Babam ve annem eve girdiklerinde ben oyun oynamak istediğimi söyleyerek bahçeye çıktım. Bir umut kamerayı açtım. Ağaçlara doğru kamerayı yönelttim ve bekleme başladım. O arada arkadan görüntüye sıvışan iki insan çarptı gözüme. Meraklıyım. Ne yaptıklarını öğrenmek için kamerayı yaklaştırdım. Hayatta hiç sevmediğim bir şeyi yapıyorlardı. İki sevgili elinde çakıyla ağaca bir şeyler kazıyorlardı. Yerimde durdum, duramadım. Koşa koşa yanlarına gittim. Sadece gözlerine bakıp bekliyordum. O her zamanki çirkin bakışı atıp “Sen hayırdır minik!” deyip gülüştüler. Aldırış etmedim ve sadece “ neden?” diye sordum. Ve o kelepçe gibi birbirine kenetlenmiş olan dudaklarımı açmışım artık. “ Neden bunu yapıyorsunuz?” dedim. “ Babanın ağacı mı?” deyip göndermeye çalıştılar beni. Bu sefer ciddi şekilde sinirlenmişim. Açtım ağzımı yumdum gözümü. “ Kabul ediyorum babamın tapulu malı değil fakat sizin bu yaptığınız kul hakkına girmektir, eğer o ağaç olmasa ben nasıl okuyup bilgi sahibi olacağım?” Gerçi benimki de soruydu. Ağacı düşünmeyen bir canı hiç tanımadığı bir kızı mı düşünecekti? Bir soru daha yönelttim. “ Şu yanında duran sevgilim dediğin canlıyı biri gelip bıçakla tam karnından yaralasa ne tepki verirdin?” dedim kızı. Alaycı bir tavırla bakarak “ Ben o olmazsa ölürüm.” dedi. Yavaşça kulağına eğilip “Sen birine olan sevgini başka bir canlıya zarar vererek gösteriyorsan...” dediğim an cümleli tamamlamadan ikisinin de yüzü kızardı ve kaçıp gittiler.

Berat ÖZTÜRK AKIM SAVAŞLARI

İnsanoğlunun medeniyet olarak günümüzdeki noktaya gelmesindeki en önemli etkenlerden biridir elektrik. Elektrik olmasaydı biz teknolojimizi ne bu denli iletebilirdik ne de potansiyelimizi bu denli ortaya çıkartabilirdik. İşte artık olmazlarımızdan elektriği iki dev isme borçluyuz: Nikola TESLA ve Thomas Alva EDISON. Peki, bu iki isim nasıl bir araya geldi? Neden bu ikili karşı karşıya geldi? Tesla'nın alternatif akımı Edison'un doğrusal akımına karşı!

19. yüzyılın sonlarına doğru elektriğe büyük bir talep vardı. Edison'un New York'taki elektrik jeneratörü de birden tekel haline gelmişti. New York zenginleri evlerine elektrik bağlatmak için sıraya girmişti. Zengin iş adamları olan Andrew Carnegie ile J.P Morgan, Edison'un hem destekçisi hem de elektriği evlerinde kullanan kişilerdi. Bu sıralarda Nikola Tesla New York'ta konferanslar verip alternatif akım sistemleri ile gösteriler düzenliyordu. Bunları gören mühendisler elektriğin kablolu iletimindeki sınırlamanın alternatif akım ile kalktığını gördüler. Tesla buluşlarını anlatabileceği böyle bir ortamı hemen bulamamıştı o sırada geliştirdiği akkor lambasına pazar aramakla meşgul olan Edison'la ilk karşılaşmasında çok heyecanlı bir biçimde buluşlarından söz etti.

Edison böyle teorik çalışmaları bırakıp yanında çalışması için Tesla'ya iş teklif etti. O yıllarda Edison kurduğu şirket ile-General Electric- doğrusal akım jeneratörleri inşa ederek elektrik sağlıyordu. Fakat doğrusal akım kısa mesafelere iletebildiği için tam verimli çalışmıyordu. Bu yüzden Amerika'da sürekli elektrik kesintisi yaşanıyor. Edison, Tesla'ya bu sorunu çözmesi için 50.000 dolar teklif etti. Tesla kendi yöntemleri ile bu sorunu kısa sürede çözdü. Söz verilen ücreti talep ettiğinde ise Edison ona bir Amerikalı gibi düşünmeye başladığında onların şakalarını anlayabileceğini söyledi. Bunun üzerine Tesla derhal istifa etti ve General Electric'ten ayrıldı.

Edison Tesla'nın alternatif akımını kötülemek için karalama çalışmalarına başladı. Bunun için halka açık alanlarda canlı kedi ve köpekleri elektrikle öldürdü. Broşürler dağıttı. Ve suçlu bir insanı elektrik ile yaktı. Evet, doğru okudunuz yaktı. Çünkü adama-William Kemmler- önce birkaç dakika 1000 volt verildi. Adam öldü sanılırken doktorlar ölmediğini teyit etti ve 8 dakika aralıksız vücudundan 2000 volt elektrik geçirildi. Damarları patladı, gözleri yuvalarından fırladı, kılları ve eti yandı. Bunların tek sebebi Tesla ve alternatif akımı kötülemektir. Ama daha sonra Nikola Tesla alternatif akımın zararsız olduğunu göstermek için kendi vücudundan alternatif akım geçirdi ve bu akımı kestikten sonra 5 dakika boyunca elinde tuttuğu lamba yandı.

Tesla'nın Akım Savaşlarını kazanabilmesi için yatırımcıya ihtiyacı vardı. Westinghouse adlı genç bir yatırımcıyı arkasına alan Tesla yılmadan devam etti. O sırada Amerika'nın keşfedilmesinin 400. yılı adına düzenlenecek olan Chicago Dünya Fuarı'nın teması elektrikti. Burayı aydınlatmak için bir ihale yapıldı. Ve ihaleyi Tesla ve Westinghouse kazandı. Daha bitmedi. Amerika hükümeti Niagara Şelalesi'nden elektrik sağlamak istiyordu çünkü burada çok büyük bir su akışı vardı. Bunun için hükümet Tesla'yı ve alternatif akımını seçti. Santraller Tesla ve Westinghouse tarafından inşa edildi. Santrallerin üzerinde Tesla'nın ismi yazıyordu. Elektriği taşıma işi ise Edison'a bırakıldı.

Peki, Akım Savaşları'nı Nikola Tesla kazanmasına rağmen neden Thomas Alva Edison daha ünlü oldu? Edison bir iş adamıydı ve elektriği ücret karşılığında dağıtıp hem devlete hem kendine para kazandırıyor. Ama Tesla elektriği ücretsiz bir şekilde dağıtmak istiyordu. Yazımı Nikola Tesla'nın bir sözüyle bitirmek istiyorum.

“Bırakın gerçekleri gelecek söylesin ve herkesi eserlerine ve başarıları göre değerlendirsin. Bugün onların olsun ama uğruna çok uğraştığım gelecek benimdir.”

Nikola Tesla'nın ölümünün yetmiş beşinci yılı anısına...

Harun Melih ÖZDEMİR
MEHMET AKİF İLE GENÇLİK

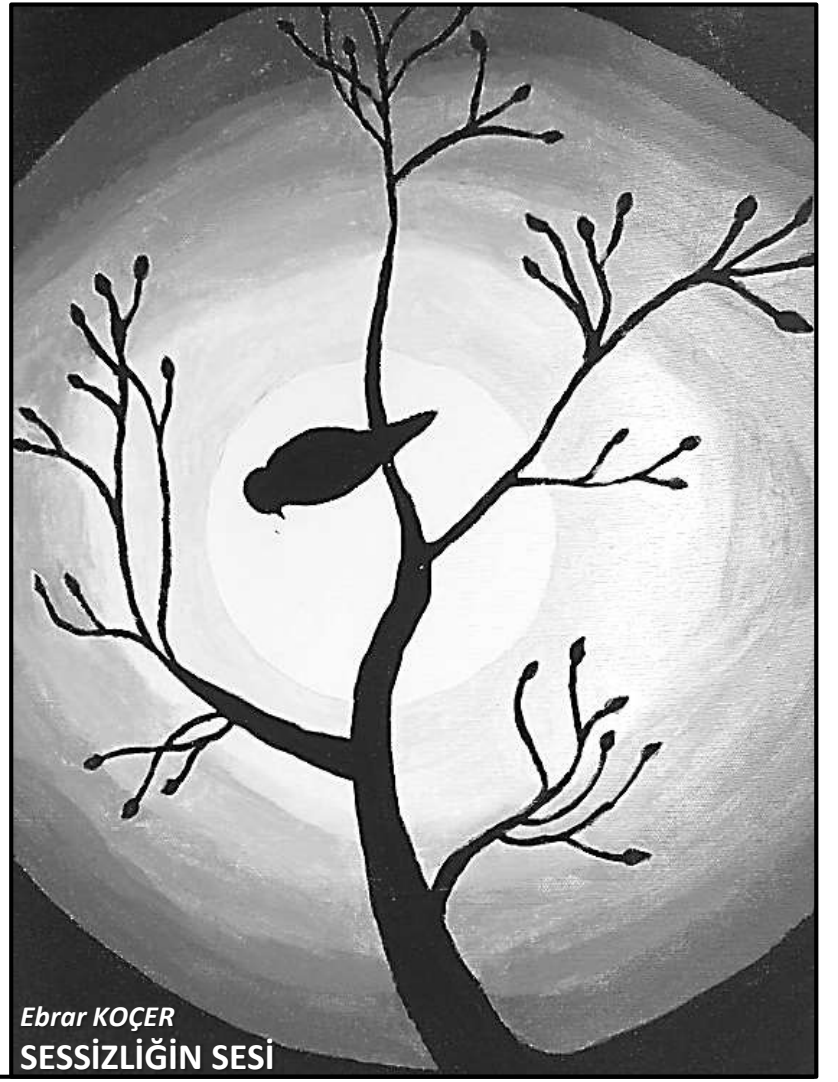
Mehmet Akif besledi,
Şimdiki gençliği,
Vatanına bu kadar çok,
Hangi gençlik bağlı sanki?

Mehmet Akif besledi,
Bizim geleceğimizi,
O dillere destan marşla,
Güçlendirdi yurt sevgimizi.

Mehmet Akif besledi,
Türk Milleti'ni,
Onun fikirleriyle,
İnsanımız bilinçlendi.

Mehmet Akif besledi,
Kahraman askerleri,
Arkalarında durarak,
Onları cesaretlendirdi.

Mehmet Akif besledi,
İman dolu yürekleri,
Birden ayağa kaldırdı,
Mahvolmuş bir milleti.

Ebrar KOÇER
SESSİZLİĞİN SESİ

Eren ÖZTÜRK
BİZİM MEMLEKETTE BİZİM EKİP

Kesinlikle sıradan bir gün değildi. Muhteşem bir gündü. Bizim ekip Doğan, Ela ve ben yani Emir memleketimiz Kızılcahamam'a gitmiştik. Bir insan daha fazla ne isteyebilir ki en sevdiği arkadaşları ve memleketi, bence daha fazla bir şey isteyemez. Yoldayken o kadar eğlendik ki vaktimizi birbirimize soğuk espriler ve şakalar yaparak geçirdik. Köyün ismi olan Sazak yazısını gördüğümde işte o zaman anladım maceranın başladığını. Arabadan indiğimizde heyecandan neredeyse yere kapaklanacaktım ki son anda kurtardım kendimi. Arkadaşlarımı alıp bahçeye götürdüm ve orada bir şeyler yedik. Hemen sonra ise köydeki ışıklı çardağa oturduk ve dostlarıma çardağın özelliklerini anlattım. Işığı yanabiliyordu, oturulabiliyordu. Şaka bir yana gece ışığını yakınca ortaya harika bir manzara çıkıyordu. Çardağı da gösterdikten sonra ailecek köydeki arazimize gittik. Ela'nın annesi yani Çiğdem teyze bize daha önce adını bilmediğimiz vişneye benzeyen bir meyve verdi. Tadını sevmesem de yiyelim geliyordu ve bu meyvenin çekirdeklerini uzaklara atarak yarış yaptık. Hemen ardından Ela ile ben böceklerden bunalıp eve gitmiştik ama Doğan kalmayı tercih etmişti. İyi ki de gitmişiz ne mi oldu? Bizimkiler arı saldırısına uğramış, babam bir kütüğe bundan oturak olur mu diye vurunca içinden elli altmış tane arı çıkmış. Ela'nın babası Ağâh amcayı kulağından, kardeşini ise bacaklarından bir iki arı sokmuş. Ben orda olsam çılgınlığı basardım. Vallahi iyi ki de eve gitmişiz diye dua ettik. Doğan ve diğerleri ise kaçmayı başarmıştı ama onlar da çok korkmuş. Düşünsenize elli arı size doğru uçuyor. Şahsen ben bayılırdım. Neyse ki bu olay üzerinden bir iki saat sonra ben, Ela, Doğan, babam, Ağâh amcam ve Çiğdem teyzemle meşhur bir aşk hikâyesine konu olan Osman kayasına çıktık. Yüksekti ve bütün orman gözüküyordu. Biraz fotoğraf çekindikten sonra köye kolay yoldan inebileceksen zorlu ve mezarlıktan geçen bir yola girdik. Nedenini hala sormadım. O yolda bitkilerin ve böceklerin arasında ilerlerken ayağım kaydı.

Fazla yüksek olmayan ama içi bin bir çeşit keneyle dolu olan uçuruma düşmek üzereydim ki Ağâh amcam beni tuttu. Neyse oradan çıktığımızda ayağımda sanki kırk yıldır ormandaymışım gibi bir sürü diken vardı ve ayrıca mezarlıktan da korkarak geçtik çünkü hava kararmaya başlamıştı. O mezarlığın bir efsanesi vardı. Mezarlıkta bir armut ağacı vardı ve bu ağacın ölülerin ruhlarından oluştuğu söyleniyordu. Ayrıca burayı koruyan beyaz gözlü kediler varmış ve biz de bundan korkarak oradan hızlıca uzaklaştık. Eve gitmeden önce yaptığımız yanlış olsa da izin almadan bahçenin dışına uzanan dallardan böğürtlen yedik. Hala pişman olsam da ev sahiplerine durumu anlattım ve helali hoş olsun dediler. O an mutlu oldum oysa Doğan biz böğürtlenleri yerken balkondan çıkan ev sahibini görünce o kadar korktu ki az daha saklanacağım diye yere düşüyordu. Neyse ki eve gittiğimizde evin yanındaki bahçede ateş yakıp o mezar hakkında konuştuk. Babam küçükken annesi ve babası ile iddiaya girip gecenin bir vakti oraya armut toplamaya gitmiş. Ağaçtan armut toplamadan önce torba uçmasını diye kazığı çakmış. Tam armut alırken bir beyaz kedi görmüş ve gözleri beyazmış tam kaçacakmış ki bir şey onu arkasından tutup çekmiş. Babam ise orada bayılmış bütün köy babamı aramaya başlamış ve bulduklarında çok kızmışlar. Meğer babam kazığı poşete değil kendi yağmurluğuna çakmış. Tabi biz de buna çok güldük ve babalarımızla bir iddiaya girdik eğer bu karanlıkta oraya gidip armut toplayıp gelerseniz sizin istediğiniz bir şeyi yaparım dediler. Mezarlık baya uzaktı ama Doğan ben Ela o iddiayı kazanma umuduyla kalkmamızla oturmamız bir oldu ve hava iyice kararmaya başlamıştı. Son korku hikâyeleri anlatılıp herkes yatmıştı. Biraz gülüştükten sonra uykuya dalmışız kalktığımız da ise o muhteşem Kızılcahamam hamamlarına gitmeye karar verdik. Eh onu da başka bir zaman anlatırım...

Rümeysa TUYAN
HUZUR

Saliha AKTAŞLI **BENİM VATANIM**

Sonbaharda sarı, kırmızı şöleni,
İlkbaharda yeşil ot, pembe çiçeği,
Kışın ise karın güzelliğini,
Gel gör benim memleketimi.

Akdeniz'de muzumu, meyvemi,
Karadeniz'de çayımın enfesliğini,
İç Anadolu'da buğdayımın sesini,
Gel gör benim memleketimi.

İnsanımın misafirperverliğini,
Sevgiyle bakan gözlerini,
O sınımsız hayallerini,
Gel gör benim memleketimi.

Marmara'da masmavi denizimi,
Balıkçımın emeğini,
Tarihimi ve şaheserlerimi,
Gel gör benim memleketimi.

Taner YURUL **SULTANOĞLU 3 ŞEHZADE**

Bir varmış, bir yokmuş. Allah'ın kulu çokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde develer tellal iken, pireler berber iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, Kaf Dağı'nın arkasında neredeyse kimsenin bilmediği bir ülke varmış. Bu ülkenin sultanı çok iyi bir sultanmış. Bütün halk bu sultanı çok severmiş. Fakat bu sultanın bir de kardeşi varmış. Bu kardeşin adı Ahmet'miş. Sultanın aksine bu kardeş pek sinsî ve pek kötüymüş. Ahmet ömrü boyunca sultanı kıskanmış. Ahmet bir gün sultanı kaçırmaya karar vermiş. O gece saraya girmiş, sultanı kaçırmış. Ertesi gün şehzadeler, vezirler, askerler ve cariyeler bir telaşa kapılmış. Çünkü sultanları ortada yokmuş. Bu olay üzerine büyük şehzade Cengiz çıkıp:

- Ben babamı bulurum fakat buraya geri döndüğümde sultan ben olurum demiş. Saraydakiler bu öneriyi pek beğenmemiş fakat başka şansları yokmuş, tamam demişler.

Şehzade güçlü bir at alıp yola koyulmuş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. En sonunda bir mağara görmüş bu mağaranın içinde çil çil altınlar varmış. Şehzade Ahmet mağaraya girmiş ve altınları toplamaya başlamış. O sırada altınların sahibi olan ejderha şehzadeye yaklaşmış ve onu bir kafese fırlatmış bu kafeste 40 tane daha insan varmış.

Sarayda ise bekleyiş sürüyormuş. Ben diyeyim 1 siz deyin 2 gün sonra ortanca Şehzade Cenk çıkmış:

- Ben kardeşimi ve babamı bulur, buraya gelirim fakat sultan ben olurum.

Saraydakiler bu öneriyi bayılsalar bile kabul etmişler. Şehzade Cenk güçlü atlardan birini alıp yola koyulmuş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş en sonunda o da mağaraya girmiş. Ejderha onu da 40 kişi ve Şehzade Cengiz'in bulunduğu kafese atmış.

Sarayda ise bekleyiş sürüyormuş. Ben diyeyim 1 siz deyin 2 gün sonra Şehzade Cenk çıkıp: Ben kardeşimi ve babamı bulur, buraya gelirim fakat sultan ben olurum demiş.

Şehzade Cenk en güçlü atlardan birini almış ve yola koyulmuş. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş en sonunda mağarayı görmüş fakat girmemiş çünkü altınlar ve mağara başkasına ait olabilirmiş. Bir süre sonra sultan ve kardeşinin kaldığı hani bulmuş. Hana girmiş ve orada bir masaya oturmuş ve babasına yani sultana bakmaya başlamış. Ahmet ve sultan masadan kalkıp oradan uzaklaşmaya başlamış. Cenk hiç vakit kaybetmeden onların peşine takılmış. Cenk peşlerinden gidiyormuş fakat amcası Ahmet atını çok hızlı sürüyormuş. Ama Cenk pes etmemiş atını dörtlü sürmüş ve onları yakalamış. Amcasına:

- Neden böyle bir şey yaptın? Emin ol bunun bir cezası var demiş. Ama amcası öyle çabuk pes etmezmiş yeğeni ile mertçe dövüşmeye başlamışlar. Tam Cenk kazanıyormuş ki amcası Ahmet oradan kaçmış. Bunun üzerine baba, oğul kucaklaşmışlar. Saraya dönerken mağaranın yanından geçen 2 yiğit savaşı bazı sesler duymuşlar. Sesleri duyan Cenk "Kardeşlerim!" demiş. Baba oğul içeri girip Cenk ve Cengiz'i yemek üzere olan ejderhayı öldürmüşler. Böylece 40 kişi ve 2 şehzade özgürlüğüne kavuşmuş. Saraya döndüklerinde hepsinin sağ olması şerefine 40 gün 40 gece düğün ve bayramlar yapılmış. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine.

Selma Mina OĞUZ

ANADOLU'M BENİM VATANIM

1071'de Malazgirt'le tanıştık
Toprağın uğruna karış karış savaştık
Sularından ettik, içtik, beslendik
Seni sonsuza kadar yurt bildik.

Dört mevsim yaşanır her tarafında
Bereket var toprağında aşında
Denizlerin bile farklı biri ak biri kara
Cennetten bir köşesin akarsularınla.

Dikilen fidanlar yıkılmaz çınar oldu
Gölgesinde nice kahramanlar doğdu
Dağların gibi yüce Türk ordusu
Düşmana geçit vermedi Anadolu.

Göklerinde dalgalanacak bayrağım
Onu uzanan eli hiç acımam, kırarım.
Uğruna destanlar, türküler yazarım
Sonsuza dek Anadolu'm benim vatanım..!

Ebrar KARAKAŞ
DOSTLUK

Asya YURUL

SİNEK VE İNSANOĞLU

Her ilkbahar yumurtalardan çıkan, yaza doğru gelişmelerini tamamlayan, dünyanın zalimliğinden habersiz güneş dünyayı terk ettiği zamanlar buldukları küçük umut ışıklarına uçan ardından umutları tarafından aldatılıp acınası bir şekilde can veren ya da sonbahara doğru buldukları sıcak evlerde soydaşlarının kanına bulanmış plastik parçaları ile öldürülen ve değil ölülerine canlılarına hatta küçük yavrularına bile hiçbirimizin elini değmek istemediği belki de en ön yargılı yaklaşılan canlılar: karasinekler.

Belki bir belki de iki yıl önce yaz yavaş yavaş uzaklaşırken sonbaharla uzun bir aradan sonra ilk kez görüştüğümüz zamanlardı. Bir akşam ailem ile oturma odasında oturuyorduk. Hava sıcak olduğu için balkonun kapısı ve balkonda bulunan pencereler açıktı.

Ampulün ışığına gelen sineklerden birinin kanadı kırılmıştı ve uçamadığı için yürüyordu. Etrafımızda dolaşıyordu. Belki de daha önce tanışmamıştı bu yüzden bizden yardım bulma gibi bir umudu vardı kim bilir belki de yaşama dair hiçbir beklentisi kalmamıştı ve bizim üzerimizden hayatın yakasını bırakmasını sağlamaya çalışıyordu.

Annem yanında duran kâğıda uzandı ve sineğin hayatına son vermek için elini kaldırdı fakat yapacağı şeyi çığlığım kesti. Annem dönüp sakince "Sinek o Asya." Tabi canım sinek o, bir şey olmaz o zaman öldür. Sinekteki de can değil ki zaten, hissetmez o. Onun bir yararı yok ki zaten! Evet, en iyisi öldür.

"Ben bakarım ona." dedim. "Bir sineğimiz eksikti" dedi. Söylediğini umursamadan ve sineği az kalsın ölümüne neden olacak olan kâğıdın üstüne koydum. Odama götürdüm ve bir kutu bulup içine koydum, içine ekme kırıntıları ve erik koydum. İyileşeceğini umuyordum. Zaten kendisi sonra uçup giderdi. Aradan iki ya da üç gün geçti. Sineğe bakmaya gittim. Fakat sinek artık ölüydü.

Nasıl öldüğüne akıl sır erdiremiyordum. Büyük ihtimalle kutu sallanmış o da erik çekirdeğinin altında kalmıştı. Kendimden nefret ediyordum, yapılabilecek en zalimce şeyi yapmışım: Önce ona yeni umut kapıları açmış, ardından bilmeden olsa bile o kapıları değil kapatmak yıkmışım.

Aynı gün bir arkadaşım ile beraber küçük ve acemi bir cenaze töreni ile onu bahçeye gömdük. Etrafta bisiklet süren ve dünyanın kendi etraflarında döndüğünü düşünen insanoğulları yaptığımız işi ve üstümüzdeki siyah kıyafetleri görünce dalga geçmeye başladılar. Umursamazlıktan gelerek eve çıktık. Hissettiğim suçluluk duygusu dediğimiz şey ruhuma yapışmıştı fakat her şey gibi hayatını mahvettiğim sinek de unutulup gitti.

"Bir sinek işte ne olacak?" diyecek olanlar bir düşünsün eğer bu bir sinek değil de insan olsaydı, yanlışlıkla bir insanın hayatına son verseydim ne olurdu? O zaman çok daha büyük şeyler olurdu.

Peki ya ne farkı var bir insan ve bir sineğin? Çok farkları var çünkü sinekler olduklarından fazlası olmaya çalışmıyorlar fakat insanoğlu tam aksini yapıyor bir beyne, kullandığı bir zekâyaya sahip olduğunu savunuyor. Ama sadece savunuyor işte. İnsanoğlunun dönüşü olmayan bir yola soktuğu dünyaya bakıyorum. Hayır, insanoğlunun yere göğe sığdıramadığı zekâsından gram eser yok.

Nilsu HARMAN

OTUZ YIL ÖNCE DEN

Sevgili Nilsu,

Büyüyünce nasıl bir birey olacağını hep merak etmişimdir. Bu konudaki düşünce ve tahminlerimi paylaşmak amacıyla sana bir mektup yazmaya karar verdim.

Şimdi ulaşmak istediğin hedeflere bakarsak umarım iyi bir lise ve üniversite hayatı geçirmişsindir. Bugünlerde yoruluyorsun ancak hedefin için çalışmaktan asla vazgeçmiyorsun. Bunun sonucunda hayal ettiğin meslek grubuna katılmışsındır. Çalışmaların sonucunda mutlu ve huzurlu bir hayat yaşıyorsundur. Ailene bağlı, sadık bir eş ve iyi bir anne olmuşsundur. Ayrıca iş ve arkadaş çevrende saygın bir birey olacağını da düşünüyorum.

Eğer bir eş olduysan eşine sadık ol ve hoş davranmaya çalış. Çünkü kurduğunuz bu ailenin temeli sizin yaşantınıza bağlıdır. Eğer bir anne olduysan çocuklarına iyimser yaklaş. Onların sorunlarıyla bir psikolog gibi uğraşmaya çalış. Belirli dönemlerini iyi geçirmeleri için onlara yardımcı ol. Bilmelisin ki çocuklarının hayatında belli bir döneme kadar başrolü sen oynuyorsun. Eğer iş kurduysan alt kademedeki çalışanlarına kötü davranma. Onlar emekleriyle yükselmeye çalışıyorlar. Bu yüzden onlara yardımcı ol. Üst kademedekilere ise danış, onlar senden daha tecrübeli ve onların deneyimlerinden yararlan. Eğer aile bireylerini kaybetmediysen yaşamlarında onlara yardımcı ol. Yaşlılık dönemlerine onlara bakmakla yükümlüsün. Bereket büyüklerle birlikte. Akrabalarını ziyaret et. Sadece bayramlar toplanma noktanız olmasın. Yapmacık bayram ziyaretlerinden farklı olarak normal bir günde de onları ziyaret et. Buna ne kadar sevineceklerini tahmin bile edemezsin. Kendine komşu edin. Komşular iyi ve kötü günlerde yanında olan dostlarıdır. Onlarla iyi geçini yardıma ihtiyaçları olduğunda ilk sen koş. Bunlardan daha da önemlisi çevrene bak. Neler olup bittiğini öğren. Sorunlara çözüm yolu ara. Hiçbir olayı umursamayan insanlardan olma. Belki kurtuluş senin elindedir. Dünyanın aydınlanması için bir mum da sen yak.

Son olarak geçmişindeki yanlışlara bakma. Yanlışlarına takılmadan onlardan ders alarak yükselmeye çalış.

30 yıl önceden Nilsu...

Eren ÖZTÜRK
HÜZÜN

Delfin ELBİR **SOLUYORUZ**

Sevgili Günlüğüm,

Ben küçükken hep bir çiçek olmak isterdim. Özellikle de sümbül. Ama artık istemiyorum. Çünkü ben büyüdükçe onlar soldu, hayallerim gibi. Ya yaprakları insanlar tarafından koparıldı ya da sevgili toprağından ayrıldı. En kötüsü de ezilerek can verdi. Kokusu için gövdesinden ayırdılar onu. Anladım ki sümbüller sadece zalimlik karşısında soluyorlar. Zamanla öğrendim ki ben de zalimliğe, zalimlere dayanamıyorum. Ben de onlar gibi soluyorum.

İnsanları tanıdıkça dengenin kurulamayacağını ve doğanın kendine has ve eşsiz barışının asla korunamayacağını anladım. Biz insanlardan başka hiçbir canlının başka bir canlıya ihtiyaçları haricinde sadece kendi egosu ve keyfi için zarar vermediğini fark ettim. Arılar gidiyorlar kendi ülkelerine. Çiçek toplama işçileri arılar. Artık çiçek tozları uçmayacak bir uçtan bir uca. Kraliçe arı sütünü bulamayacak beslenmek için. Geyikler terk ediyorlar ovaları. Bizleri daha az görmek için en kuytusuna kaçıyorlar ormanın. Nesli tükeniyor doğadaki ortaklarımızın ve dostlarımızın. Şahit olmak istemiyorlar bu zulme. Yok olmayı seçiyorlar yavaş yavaş. İnsanlara hiçbir şekilde güzelim çiçeklerin ve diğer canlıların canını yakma, onlara zarar verme hakkı tanınmadı. İnsanlar dünyaya geldikleri günden beri en tepeye yerleştiler ve kendilerini her şeyin efendisi olarak gördüler. İşte sonuç: Her türlü şeye sahibiz. Bir tek yeşil ve diğer renkler yok. Ne yazık ki sahip olduklarımız da bizi besleyemiyor. Özellikle de aç gözlerimiz doymuyor.

Nuray YILDIRIM **ATLANTİS**

Su altındaki kayıp ülke
İçinde gizemler barındıran dev hazine
Bilim insanların verdiği isme göre,
Kayıp şehir Atlantis.

Aslında bu büyük bir sır
Atlantis neden sulara daldı?
Mısırlılarla Mayalıları bağlayan bu köprü
Bilinmez neden suya battı.

Sizce de var mıdır,
Merak etmeyen Atlantis'i?
Acaba keşfeden de var mıdır,
Bu eşsiz dev hazineyi?

Şimdi gördüm haberlerde.
Keşfedilmiş bu hazine,
Atlas Okyanusu'nun dibinde
Oysaki ben keşfedecektim büyüünce...

Mustafa MERT **SAFRANBOLU**

Ülkemizin en güzel yerlerinden birisi de Safranbolu'dur. Nereleri mi gezilir? Gelin birlikte gezip öğrenelim. İlk olarak Hıdırlık Tepesi'ne çıkmalısınız. Tüm şehir ayaklarınızın altında. Buradan bütün Safranbolu görünüyor. Safranbolu'nun o meşhur şirin evleri, cam teras kısacası her yer ayaklarınızın altında. Cam teras manzarasıyla sizi sizden alır. Yemyeşil ormanlara bakar ve cam terasın üzerine geldiğinizde altınızdan akan masmavi çayı görürsünüz. Kendinizi uçuyormuş gibi hissedersiniz. Oradan çıktıktan sonraki durağımız taş değirmen. Taş değirmenin ne olduğunu az çok isminden tahmin etmişsinizdir. Değirmen işte deyip geçmeyin. Taş değirmenin yanında bulunan mağaralarda yaşayan kırlangıç sesleri yankı yaparak muhteşem sesler çıkarır. Mağaranın içinde oluşmuş oyuklarda yaşayan kırlangıçlar hemen taş değirmenin yanındaki gölde su ihtiyaçlarını giderirler. Arka tarafta dalların arasından akan gök fotoğraf çekilebilecek yerlerin en güzellerinden biridir. Sıradaki durağımız Safranbolu evleri ve Safranbolu lokumuna. Safranbolu evleri ilk olarak şeklinden ve dış görünümünden dolayı ilgi çeker. Asıl güzel olan tarafı ise ısı yalıtımı olmadan evdeki ısının nerdeyse tamamını içeride tutup odalara dağıtmasıdır. O sıcak evde otururken safranlı lokum yemeden olmaz tabi. Safranbolu'da en bol şeylerden biri de safran bitkisidir. Safran bitkisiyle yapılan bu lokum gelenleri hayrete düşürmüş ve kendine hayran bırakmıştır.

Kısacası cennet gibi bir memleketimiz var. Memleketimizin her karışına sahip çıkalım. Hem ülkemizi bilinçli bir şekilde tarihini öğrenerek gezelim hem de tanıtalım.

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan ASKALE SEYAHAT TURİZM' e teşekkür ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ

Muharrem TUNCEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Samet ERYILDIZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Samet ERYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Hanife KESTİ

YAYIN KURULU

Hanife KESTİ

Zübeyir ŞAHİN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Stad Caddesi No:45 Çubuk/ANKARA

0312 838 52 24